



Arrest

nr. 114 429 van 26 november 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANHEE, die loco advocaat P.-J. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster kwam volgens haar verklaringen op 16 juni 2012 het Rijk binnen, haar moeder diende op 22 juni 2012 een asielaanvraag in op basis van een valse identiteit en valse voorgehouden Somalische, Ethiopische nationaliteiten. Bij arrest nr. 99 728 van 26 maart 2013 werden de hoedanigheid van vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) de moeder van verzoekster geweigerd. Verzoekster diende daarop een asielaanvraag in. Op 17 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit Djibouti-stad en te behoren tot Issa-clan (< Somali). U werd geboren op 10 augustus 2006 in Quartier 6 (Djibouti-stad). U bent minderjarig. Gezien uw jonge leeftijd is uw asielaanvraag integraal gebaseerd op volgende verklaringen van uw moeder, N. O. N. (...) alias N. M. I. (...) (C.G. nr. 12/16759 – O.V. nr. 7.531.751):

U woonde met uw moeder, vader en andere gezinsleden in Quartier 6 in Djibouti-stad. Sinds uw moeder huwde in 2000 met uw vader was ze gekant tegen vrouwenbesnijdenis oftewel FGM (Female Genital Mutilation). Uw vader, K. M. A. (...), was evenwel voorstander van FGM. In de zomervakantie van 2011 (van mei tot september 2011) wilde uw vader u en uw zus Sumaya laten besnijden doch door de ziekte van uw grootmoeder langs moederszijde kon de FGM niet plaatsvinden. Uw vader plande een nieuwe datum voor de FGM van u en uw zus Sumaya in de zomervakantie van 2012. Uw moeder verklaarde dat ze in 2012 een Djiboutiaans paspoort aanvroeg. Uw moeder verklaarde dat ze in mei 2012 samen met uw vader, K. M. A. (...), een visumaanvraag indiende bij de Franse ambassade te Djibouti. Uw moeder en vader zouden een toeristenvisum aangevraagd hebben doch het werkelijke reismotief van uw beide ouders was het feit dat uw broer, M. S. K. M. (...) (O.V. nr. 7.531.751), met gezondheidsproblemen kampte. Uw moeder had eveneens besloten, evenwel zonder uw vader hierover in te lichten, de reis naar Europa aan te wenden om bescherming te verkrijgen omwille van haar vrees dat u vrouwenbesnijdenis oftewel FGM (Female Genital Mutilation) zou ondergaan indien u in Djibouti zou gebleven zijn. Vier dagen na het indienen van de visumaanvraag verkregen uw beide ouders een toeristenvisum. Op 10 mei verlieten uw beide ouders samen met u en uw broer M. S. K. M. (...) (O.V. nr. 7.531.751) Djibouti met een vlucht van een u onbekende luchtvaartmaatschappij. Jullie maakten een tussenlanding in Addis Ababa (Ethiopië) en arriveerden vervolgens in Parijs (Frankrijk). Per trein reisden jullie naar België alwaar jullie op 10 mei 2012 arriveerden. Na een verblijf van één maand in België keerde uw vader, K. M. A. (...), terug naar Djibouti. Uw moeder N. O. N. (...) vroeg op 22 juni 2012 asiel aan onder de naam N. M. I. (...) (C.G. nr. 12/16759 – O.V. nr. 7.531.751) en beweerde in het kader van haar asielaanvraag de Somalische nationaliteit te bezitten. Eind april 2013 vernam uw moeder dat uw vader uw zus Sumaya, die achterbleef in Djibouti, had laten besnijden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: (1) een Djiboutiaanse identiteitskaart (nr. 236416) op naam van N. O. N. (...) en uitgereikt op 17 mei 2010, (2) een uittreksel uit de geboorteakte van M. S. K. M. (...) uitgereikt op 15 mei 2011 te Djibouti, (3) een uittreksel uit de geboorteakte van A. K. M. (...) uitgereikt op 22 mei 2007 te Djibouti, (4) een attest van het GZA Sint-Jozef uitgereikt te Mortsel op 7 mei 2013 door Dr. Catharina Simoens, een (5) document Engagement sur l'honneur uitgereikt door GAMS Belgique asbl op 7 mei 2013, (6) een rapport Agir face aux mutilations sexuelles féminines van GAMS Belgique asbl en (7) attesten kinderneurologie op naam van Liban Abdulrahman uitgereikt op 28 januari 2013 en 10 december 2012 door Dr. I Van Ingelghem.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat uit de verklaringen van uw moeder alsook uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat u er niet in geslaagd bent om uw ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw moeder verklaarde bij een eventuele terugkeer naar uw land van herkomst te vrezen dat uw vader, K. M. A. (...), - onder druk van zijn stiefmoeder - u, A. K. M. (...), vrouwenbesnijdenis oftewel FGM (Female Genital Mutilation) zou laten ondergaan (zie gehoorverslag CGVS dd. 13 juni 2013, p. 19), maar volgende bedenkingen dienen bij de verklaringen van uw moeder op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst verklaarde uw moeder voor het CGVS dat zij sinds haar huwelijk met uw vader in 2000 gekant raakte tegen vrouwenbesnijdenis (p. 11 en p. 13-14) en dit omdat ze tijdens het consumeren van haar huwelijk aan den lijve ondervond dat de praktijk van FGM medische problemen met zich meebracht omdat zij zich diende te laten openmaken (p. 13-14). Uw moeder lichtte toe dat zij ook bij de bevallingen van haar kinderen – uw zus Sumaya werd geboren in 2001 - moeilijkheden had (p. 13) waarop zij tot de conclusie kwam dat zij gekant was tegen de praktijk van FGM (p. 13) en dat uw moeder haar dochters bijgevolg niet wilde laten besnijden.

Echter dient te worden opgemerkt dat het profiel dat uw moeder zich doorheen haar verklaringen op het Commissariaat-generaal tracht aan te meten niet overtuigend is. Zo blijkt immers dat uw moeder 11 jaar scholing heeft genoten, dat ze tot secundaire school is geweest (p.17) en dat ze tijdens de vakantieperiodes naar Dire Dawa, Ethiopië reisde (p.7), waardoor ze een geschoolde vrouw is die toch enige zelfstandigheid en autonomie jegens uw vader en zijn familie heeft. Ook legt uw moeder aanvankelijk vage en incoherente verklaringen af over het profiel en beroep van uw vader, wat

de geloofwaardigheid van haar verklaringen niet ten goede komt. Zo stelt uw moeder aanvankelijk dat uw vader voorheen zakenman was en hij momenteel niets doet (p.11). Uw moeder verklaart dat uw vader sinds 3 jaren niets meer doet (p.12), om nadien bij confrontatie met de beschikbare informatie op het Commissariaat-generaal haar verklaringen aan te passen en te bevestigen dat uw vader werkt voor de douane als Chef de Service Administratif et Financier, hij sinds 8 jaar bij de douane werkt en hij in het kader van zijn functie bij de douane in februari 2013 deelnam aan een conferentie in België (p.12) (zie informatie administratief dossier).

Daarbij dient te worden opgemerkt dat uw ouders samen naar België kwamen. Ze reisden met authentieke paspoorten en een toeristenvisum afgegeven door de Franse ambassade. Uw vader keerde na een verblijf van één maand in België in juni 2012 terug naar Djibouti (p.10). Volgens de verklaringen van uw moeder had uw vader er geen probleem mee dat u in België verbleef, omdat uw broer ziek was (p.17). Uw vader dacht dat na het medische onderzoek u samen met uw moeder wel mee naar huis – terug naar Djibouti – zouden gaan (p.20). Hoewel uw ouders met elkaar spraken over besnijdenis (p.14 en p.18), uw ouders reeds na hun huwelijk over besnijdenis spraken en volgens uw vader het gaat om respect voor de tradities van de gemeenschap (p.14) en uw vader op de hoogte was van het feit dat uw moeder niet akkoord gaat met uw besnijdenis, liet hij u wel in België bij uw moeder, waardoor sterk getwijfeld kan worden aan het door uw moeder geschetste profiel dat zij en u onder druk staan van uw vader en de familie om u te laten besnijden.

Overigens dient te worden opgemerkt dat uw vader in februari 2013 terug naar België reisde als spreker op een conferentie (p.12). Uw moeder stelt dat zij geen contact had met uw vader omdat ze te ver woonde (p.12). Het is echter merkwaardig dat uw moeder wel op de hoogte was van het feit dat uw vader in België was, dat uw vader de wens van zijn stiefmoeder steunde dat u zou worden besneden, maar dat uw ouders geen contact namen en dat uw vader u toeliet verder samen met uw moeder in België te verblijven. Daarbij had uw moeder geen haast om internationale bescherming te vragen, hoewel uw vader dus in februari 2013 opnieuw naar Europa kwam, wachtte uw moeder tot mei 2013 om na de weigeringsbeslissing in het kader van haar asielaanvraag een nieuwe asielaanvraag in te dienen in uw naam.

Bovendien beweert uw moeder bijzonder weinig kennis te hebben over de beschermingsmogelijkheden voor vrouwenbesnijdenis in Djibouti. Zo verklaarde uw moeder weliswaar op de hoogte te zijn van organisaties die campagne voeren op televisie (p. 14) en verklaarde uw moeder dat de vrouwengroepering UNFD campagne voerde tegen FGM op TV (p. 14) doch kon uw moeder niet toelichten waar het letterwoord UNFD precies voor staat (p. 15). Gevraagd of uw moeder iets kon vertellen over de organisatie UNFD verklaarde uw moeder van niet (p. 15). Opnieuw gevraagd wat UNFD precies is (p. 15) geraakte uw moeder niet verder dan te stellen dat UNFD een vrouwenorganisatie is (p. 15) en wanneer de interviewer van het CGVS uw moeder hierop vroeg "Weet u iets meer over UNFD?" (p. 15) verklaarde zij van niet (p. 15). Gevraagd of uw moeder weet wanneer de UNFD werd opgericht verklaarde zij het niet te weten (p. 15). Gevraagd of uw moeder iets weet over de doelstellingen van UNFD verklaarde zij van niet (p. 15). Gevraagd of uw moeder de namen van belangrijke personen (p. 15), andere personen (p. 15) of andere leden van UNFD kent (p. 15) verklaarde uw moeder slechts de voorzitter Degmo bij naam te kennen (p. 15), de volledige naam van Degmo niet te kennen (p. 15) en daarnaast Asha Galab bij naam te kennen (p. 16). Uw moeder verklaarde niet op de hoogte te zijn van televisiecampagnes van andere organisaties in Djibouti (p. 15) en evenmin gehoord te hebben over andere anti-FGM campagnes in Djibouti (p. 15). Uw moeder kon evenmin toelichten sinds wanneer de wet op het verbod op FGM bestaat (p. 16) hoewel uw moeder volgens haar beweringen toch al enige jaren – meer bepaald sinds 2000 - overtuigd gekant was tegen de praktijk van vrouwenbesnijdenis. Ook over de inhoud van de officiële bestraffing op FGM kon uw moeder niets zeggen (p. 19). Gevraagd of uw moeder - naast UNFD - namen van organisaties, internationale organisaties, nationale organisaties of ngo's die strijden tegen FGM in Djibouti kent (p. 15) repliceerde uw moeder van niet (p. 15-16). Gevraagd of uw moeder personen, vrienden of familieleden kent die hun dochters niet lieten besnijden (p. 16) verklaarde zij eveneens van niet (p. 16).

Wat betreft uw persoonlijke familiale situatie verklaarde uw moeder dat uw vader steeds wilde dat zijn dochters besneden zouden worden (p. 19) en dat uw vader onder druk stond van zijn stiefmoeder (p. 19). Uw moeder voegde hier aan toe dat uw vader de hele tijd keek naar opportuniteiten om zijn dochters te laten besnijden (p. 20), de discussie met uw vader over de besnijdenis van zijn dochters er steeds was (p. 19) en uw vader in de vakantieperiode van 2011 - die loopt van mei tot september 2011 - een eerste concrete poging ondernam om zijn dochters te laten besnijden doch dat de besnijdenis niet kon doorgaan wegens de ziekte van uw grootmoeder langs moederszijde (p. 20). In dit opzicht is het dan ook merkwaardig dat uw moeder verklaarde dat zij nooit poogde beroep te doen op de Djiboutiaanse autoriteiten of anti-FGM-organisaties om de besnijdenis van haar dochters te verhinderen (p. 20).

Bovendien kan nog opgemerkt worden dat uw moeder verklaarde op 10 mei 2012 gearriveerd te zijn in België (p. 3), op 22 juni 2012 een eerste asielaanvraag ingediend te hebben waarin zij geen enkel gewag maakte van een vrees voor besnijdenis in uw hoofde (p. 22 en asioldossier N. M. I. (...)) (C.G. nr. 12/16759 – O.V. nr. 7.531.751)) en uw moeder pas voor het eerst tijdens het indienen van uw asielaanvraag op 17 mei 2013 – meer dan een jaar na uw aankomst in België – voor de asielinstanties een vrees voor de besnijdenis van haar dochter Asma inriep. Ook in verband met het door u voorgelegde attest *Engagement sur l'honneur* uitgereikt door GAMS Belgique asbl en het door u voorgelegde rapport *Agir face aux mutilations sexuelles féminines* van GAMS Belgique asbl kan worden opgemerkt dat deze documenten slechts op 7 mei 2013 werden opgesteld, aldus ruim één jaar na uw aankomst in België.

Daarenboven maakte uw moeder het niet aannemelijk dat het verlaten van uw land van herkomst en het inroepen van internationale bescherming de enige mogelijkheid was om haar dochter A. K. M. (...) tegen genitale verminking te beschermen, noch dat uw moeder u in Djibouti niet zou kunnen beschermen FGM te ondergaan bij eventuele terugkeer. Het Commissariaat-generaal is namelijk van mening dat uw moeder in staat was om zich te verzetten tegen haar echtgenoot en schoonmoeder en hun wens om u te laten verminken. Men dient in ieder geval vast te stellen dat er al verschillende jaren verschillende belangrijke inspanningen worden geleverd in Djibouti om te strijden tegen genitale vrouwenverminkingen (zie informatie in administratief dossier). Hoewel het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, zijn er namelijk verschillende persartikels die een beweging van strijd vaststellen tegen de praktijken van besnijdenis, die aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie de afgelopen jaren. Zo begint de beweging volgens Séverine Carillon en Véronique Petit in Djibouti in de jaren '80 [...] op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt. Geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een «Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale vrouwenverminking » en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti.

Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant «La Nation», die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht dat bepaalt dat er « op geweld opgelegd door de genitale verminkingen een gevangenisstraf staat van 5 jaar en een boete van een miljoen Djiboutiaanse franken ». Toch werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken, hoewel de genitale vrouwenverminkingen sinds 1995 verboden zijn in Djibouti. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over «het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen », tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en

ationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken, hoewel genitale vrouwenverminkingen nog steeds bestaan. Niets verhindert ons om te geloven dat uw moeder hulp kon vinden bij bepaalde van deze verenigingen die in Djibouti tegen besnijdenissen strijden. Gevraagd waarom uw moeder nooit poogde beroep te doen op de Djiboutiaanse autoriteiten of anti-FGM-organisaties om de besnijdenis van haar dochters te verhinderen (p. 20) verklaarde uw moeder simpelweg "Omdat mijn echtgenoot hiertegen gekant was" (p. 20) hetgeen echter geen afdoende verklaring is voor haar gebrek aan initiatief op dit vlak. Daar uit uw moeders verklaringen duidelijk blijkt dat zij een relatief zelfstandige vrouw was (zo liep uw moeder gedurende 11 jaar school (p. 11), huwde uw moeder op 23-jarige leeftijd (p. 11) met een door haar gekozen man (p. 11), mocht redelijkerwijs wel van uw moeder verondersteld worden dat zij op zijn minst geprobeerd zou hebben hulp te zoeken in uw thuisland alvorens zij met u het land verliet om internationale bescherming te zoeken.

Uit al het voorgaande blijkt dat in uw geval bezwaarlijk gesproken kan worden van een 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of van een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen. Wat betreft de door u voorgelegde Djiboutiaanse identiteitskaart (nr. 236416) op naam van N. O. N. (...) (C.G. nr. 12/16759 – O.V. nr. 7.531.751) en uitgereikt op 17 mei 2010, het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van M. S. K. M. (...) (O.V. nr. 7.531.751) uitgereikt op 15 mei 2011 te Djibouti en het door u voorgelegde uittreksel uit de geboorteakte van A. K. M. (...), uitgereikt op 22 mei 2007 te Djibouti kan slechts gezegd worden dat deze documenten geen afbreuk doet aan bovenstaande vaststellingen. Het door u voorgelegde medisch attest van het GZA Sint-Jozef uitgereikt te Morsel op 7 mei 2013 door Dr. Catharina Simoens dat stelt dat uw moeder "clitoridectomie en resectie beide labia minora" onderging toont slechts aan dat uw moeder besneden werd en wijzigt voorts niets aan voorgaande vaststellingen. De door u voorgelegde attesten kinderneurologie op naam van uw broer Liban Abdulrahman (O.V. nr. 7.531.751) uitgereikt op 28 januari 2013 en 10 december 2012 door Dr. I Van Ingelghem doen evenmin afbreuk aan bovenstaande vaststellingen aangezien de hierin beschreven medische antecedenten volledig losstaan van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

2.3. Naar luid van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet is het belang van het kind de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en

vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St.*, Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten “*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*”, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St.*, Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis, vierde lid van de Grondwet kan verzoekster zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in het bestreden arrest te besluiten. Bovendien kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 17 juni 2013, nr. 9717).

2.4. Verzoekster meent dat met haar rechten geen rekening wordt gehouden en stelt “*Wat er ook van zij, de asielaanvraag moet onderzocht worden in hoofde van het kind en dit wil dus zeggen dat, ongeacht of de moeder van het kind nu voor of tegen besnijdenis is, en wel of niet in staat is om het kind te beschermen, het gevaar moet onderzocht worden in hoofde van het kind. Verwerende partij trekt hier tegenstrijdige conclusies waar zij enerzijds niet gelooft dat de moeder van verzoekende partij tegen de besnijdenis van haar dochter is (in dit geval moet verzoekende partij sowieso bescherming krijgen van iemand anders dan haar moeder) en waar zij anderzijds stelt dat de moeder van verzoekende partij in staat zou moeten zijn om verzoekende partij te beschermen bij een terugkeer naar Djibouti (dit is ten eerste, in tegenstrijd met de eerste gevolgtrekking en ten tweede: dit werd enkel in theorie onderzocht, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie van de familie waaruit verzoekende partij afkomstig is). Dit wordt ook verder besproken onder het derde middel.*”

2.5. De CGVS heeft terecht onderzocht of verzoeksters moeder inderdaad vertrokken is naar Europa om haar dochter te beschermen tegen FGM, zoals zij als asielmotief heeft aangevoerd. Immers verzoekster is gezien haar leeftijd, zelf niet van het gevaar bewust en had dan ook geen reden om bescherming te vragen. Bovendien is het de taak van de commissaris-generaal om na te gaan wie de vervolgingsactor is en of verzoekster zich kan beroepen op bescherming (artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet).

2.6. Het is dan ook terecht dat verzoeksters moeder is ondervraagd over haar beweegredenen om asiel aan te vragen voor haar dochter. Aldus kon vastgesteld worden dat verzoekster niet naar België kwam om haar dochter te beschermen tegen FGM. Immers ze neemt haar zoon mee en niet de volgens haar beweerdelijke toen nog onbesneden dochter S.. Bovendien verklaarde ze een voorgelogen asielrelaas waarbij ze zelf de hoofdrol heeft en geheel los staat van het huidige asielmotief. Ook laat ze na bij het indienen van de huidige asielaanvraag de feiten te staven. Immers er wordt niet aangetoond dat dochter S. in Djibouti besneden werd eind april 2013 toen verzoeksters moeder in België was terwijl verzoekster bij haar asielaanvraag gemakkelijk de nodige medische attesten had kunnen bijbrengen. De vaststelling dat verzoeksters moeder enkel de FGM van haar dochter S. vermeldt zonder hieraan overtuigende toelichtingen te voegen waaruit haar bezorgdheid voor de medische toestand en de nazorg van S. enigszins kan blijken, ondergraven de beweringen van verzoeksters moeder dat deze besnijdenis recent is uitgevoerd. Dit kan ook blijken uit de vaststelling dat verzoeksters moeder voor haar dochter S. geen voorzorgen genomen had. Er kan dus slechts worden vastgesteld dat verzoekster bij haar aankomst in België, minstens onverschillig was tegenover de FGM van haar dochters. Het feit dat de moeder van verzoekende partij pas meer dan een jaar na haar aankomst in België lid is geworden van GAMS en pas dan de asielaanvraag in hoofde van haar dochter heeft ingediend, kan dit slechts illustreren. Bovendien kan uit de verklaringen van verzoeksters moeder geen bijzondere belangstelling blijken voor de problematiek van besnijdenis in Djibouti. Verzoekster weet niet hoe de overheid in Djibouti zich opstelt tegen besnijdenis en kent geen nuttige organisaties in dit verband (zie gehoor CGVS). Het kan dan ook niet overtuigen dat verzoekster tegen besnijdenis was in Djibouti of er een bijzondere belangstelling voor had.

2.7. Verzoeksters moeder is, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, een zelfstandige vrouw die een zekere opleiding genoot. Verzoeksters moeder komt duidelijk uit een bevoorrecht milieu nu ze zelf de kans heeft gehad als meisje om langer te studeren en naar plaatselijke maatstaf, om later te huwen en dit met een man van een zekere standing. Ze dreef zelfstandig eigen handel zelfs met en in het buitenland. Verzoeksters moeder besliste om zonder haar echtgenoot in België te blijven. Ze heeft zich

ook in België bevraagd en heeft zelfstandig een asielaanvraag ingediend en hierbij niettegenstaande haar leeftijd en levenservaring, doelbewust een relaas verzonnen en verdedigd bij de Belgische overheid en bij de Raad. Dit is geenszins het profiel van een zwakke vrouw die onder de voet gelopen wordt door een traditionele echtgenoot, laat staan zijn (stief)moeder. Verzoeksters moeder kan dan ook niet overtuigen het slachtoffer te zijn van haar man te meer nu ze geen gegevens aanbrengt waaruit dit moet blijken. Dat verzoeksters moeder zich moet “*verzetten tegen haar echtgenoot*” of dat er “*min of meer*” een onenigheid bestaat “*tussen de man en de vrouw (vader en moeder van de verzoekende partij) waarbij de man onder druk wordt gezet door zijn eigen stiefmoeder en waarbij de uitkomst hoe dan ook is dat verzoekende partij zal besneden worden bij een terugkeer naar Djibouti!*” blijven losse beweringen. Immers kan bezwaarlijk worden geloofd dat verzoeksters moeder niet betrokken wordt bij de beslissingen van het gezin, te meer nu haar echtgenoot haar steunde in haar vertrek naar België en ook geen maatregelen nam om haar te dwingen naar Djibouti terug te keren. Daarenboven kwam verzoeksters vader tweemaal naar België, eerst met verzoekster, haar broer en moeder, en later als spreker in een conferentie, zodat hij makkelijk verzoeksters moeder had kunnen aangeven of indien ze in onmin leefden, zijn versie van de feiten had kunnen aanbrengen, wat hij niet deed. Het is dan ook niet aannemelijk dat hij tegen het verblijf van verzoekster haar moeder en broer in België gekant is. Noch kan uit zijn handelingen blijken dat verzoeksters vader overtuigd is dat zijn dochter dient te worden opgevoed binnen de tradities en deze ook lijfelijk moet ondergaan, wanneer hij toelaat dat ze in België blijft. Verzoekster toont dan ook niet aan dat, in zoverre FGM al een zaak is waar mannen zich mee bemoeien -wat evenmin wordt aangetoond-, hij deze beslissing niet aan zijn vrouw zou laten. De bewering dat de druk vanuit de schoonmoeder of stiefmoeder van verzoeksters moeder zou uitgaan wordt nog minder toegelicht. In tegenstelling tot wat het verzoekschrift stelt, is het verzoekster die de bewijslast heeft en kan slechts worden vastgesteld dat geen nuttige gegevens in dit opzicht worden aangebracht.

2.8. Zoals ook in Djibouti een evolutie merkbaar is in de strijd tegen vrouwenbesnijdenis, is verzoekster thans een andere mening toegedaan en zoals het verzoekschrift aangeeft “*Eens in België is verzoekende partij (lees verzoeksters moeder) zich er pas bewust van geworden hoe men hier tegenover deze besnijdenis staat en is zij pas na verloop van tijd deze informatie gaan opzoeken, wat heeft geleid tot een tijdspanne van meer dan een jaar na haar aankomst en de asielaanvraag in hoofde van haar dochter*”. Verzoeksters moeder is zakenvrouw en kan zich manifest handhaven in vreemde landen. Dit veronderstelt een duidelijke alertheid en toekomstgerichtheid. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom een volwassen vrouw en moeder, haar echtgenoot of haar schoonmoeder moet vrezen. Verzoekster toont dan ook niet aan wat haar mogelijk in Djibouti kan belemmeren haar dochter te beschermen, te meer nu ze zich bewust is van de blijvende medische problemen rond besnijdenis en intussen ook bekend is met de organisaties in Djibouti die ageren tegen vrouwenbesnijdenis. Aldus, indien verzoekster werkelijk tegen de besnijdenis is, dan kan niettegenstaande verzoeksters betoog over de prevalentiecijfers, blijken dat verzoekster hierover zelfstandig kan beslissen te meer nu vrouwenbesnijdenis in hoofdzaak een vrouwenzaak en familiale kwestie is, waarin zoals uit de toegevoegde informatie kan blijken de moeder de leiding neemt.

2.9. Bovendien heeft verzoekster ook de maatschappelijke evolutie in Djibouti aan haar kant. Verzoekster betwist weliswaar dat de in de bestreden beslissing opgenomen studies gegevens bevatten, doch zij toont niet aan dat de cijfers onjuist zouden zijn, noch toont ze aan dat in Djibouti de acties tegen vrouwenbesnijdenis die aanvingen in de jaren tachtig, nog steeds geen invloed hebben. De verwerende partij wijst er daarbij terecht op dat verzoekster citeert uit een rapport van UNICEF dat steunt op gegevens uit 2006. Op basis van de informatiestukken uit het administratief dossier en de bij het verzoekschrift toegevoegde stukken kan met de commissaris-generaal gesteld worden dat het prevalentiepercentage volgens de laatste officiële gegevens schommelt tussen 93% en 98%, en volgens de bronnen onder de vrouwen tussen de 15 en 49 jaar, stellen verschillende persartikels dat de strijd tegen de praktijken van besnijdenis de afgelopen jaren aanleiding geeft tot een daling van de prevalentie. Zo begint de beweging in Djibouti in de jaren '80 op initiatief van de Nationale Unie van Vrouwen van Djibouti (UNFD), een niet-gouvernementele organisatie die de rechten van de vrouwen in Djibouti verdedigt en geleidelijk aan sluiten associatieve organisaties zich hierbij aan. Deze impuls wordt in 1984 versterkt door de oprichting van het Nationaal Comité voor de Strijd tegen de Traditionele Nefaste Praktijken, een orgaan dat belast is met het coördineren van de beweging. Vervolgens wordt de mobilisering ondersteund door de gezamenlijke betrokkenheid van het verenigingsleven, de politieke autoriteiten (Ministeries van Gezondheid, van de Emancipatie van de Vrouw en van Religieuze Zaken) en van internationale actoren in de ontwikkelingshulp (UNFPA, UNICEF). In de jaren '90 ratificeert de Staat Djibouti verschillende internationale verdragen met betrekking tot de bescherming van de rechten van individuen. De staat installeert eveneens een “Nationaal Comité voor de strijd tegen genitale

vrouwenverminking” en formuleert, in 2006, een nationale strategie voor het opgeven van besnijdenissen en infibulatie. In februari 2003 lanceert het Intergouvernementele Agentschap voor de Francophonie (OIF), in het kader van zijn programma Vrouwen en Ontwikkeling, een radiocampagne voor het opgeven van genitale vrouwenverminkingen in Djibouti. Zijn algemene doelstelling is de bevolking te sensibiliseren over de nefaste gevolgen van genitale vrouwenverminkingen met het oog op het opgeven ervan. In 2006 toont een enquête over de preventieve geneeskunde op scholen in Djibouti, uitgevoerd bij meisjes van 5 tot 10 jaar in tien lagere scholen, een aanzienlijke daling aan van het prevalentiecijfer van genitale vrouwenverminkingen en in het bijzonder van infibulatie. Dit onderzoek, dat gebaseerd is op de klinische observatie van de geslachtsorganen van meisjes, onthult dat bijna 20% van de meisjes van 13 jaar oud geen enkele verminking hebben ondergaan in het district Djibouti. Deze vaststelling wordt eveneens gedaan door de krant ‘La Nation’, die in een artikel van februari 2012 uiteenzet dat men een duidelijke teruggang ziet van deze praktijken bij de meisjes jonger dan 25 jaar. Op wetgevend vlak zijn de genitale vrouwenverminkingen verboden sinds 1995, door artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht. Hoewel dit verbod sinds 1995 bestaat, werd er nog nooit een strafrechtelijke sanctie uitgesproken. Teneinde dit probleem te ondervangen, keurt de Nationale Vergadering in juni 2009 een nieuwe wet goed over “het geweld tegen vrouwen, in het bijzonder de genitale vrouwenverminkingen”, tot wijziging van artikel 333 van het Wetboek van Strafrecht, door er een definitie aan toe te voegen van genitale vrouwenverminkingen, verduidelijkingen over de strafrechtelijke aansprakelijkheid en de straffen waaraan men zich blootstelt en de mogelijkheid voor organisaties om een burgerlijke rechtsvordering in te stellen en om het geweld aan te klagen waarvoor de slachtoffers zelf niet in staat zijn om hun toevlucht te nemen tot het gerecht. De beweging van de strijd tegen de genitale vrouwenverminking zette zich de laatste jaren voort. In 2011 heeft het Ministerie van Moslimzaken en van de Bezittingen van Waqfs een reeks sensibiliseringsworkshops gelanceerd rond de volledige opgave van alle vormen van besnijdenis voor de vrouwelijke verenigingen in de wijken van Djibouti-stad. In juli 2011 hebben de gemeenschappen van de hoofdstad en van de regio's van het binnenland, onder bescherming van de first lady van het land, in het gemeentelijk stadion hun eerste openbare en nationale verklaring georganiseerd over het opgeven van alle vormen van besnijdenis. In het kader van deze strijd heeft Djibouti in de maand juni 2012 zelfs zijn eerste gids onthuld die bestemd is voor de imams van de moskeeën en voor de predikanten. Deze gids benadrukt uitdrukkelijk dat de genitale vrouwenverminkingen in strijd zijn met de principes van de islam. Bijgevolg neemt de omvang van genitale vrouwenverminkingen af, zodanig dat het mogelijk is om zich eraan te onttrekken.

2.10. Er kan dus vooreerst vastgesteld worden dat verzoeksters moeder zelfstandig kan beslissen over de besnijdenis van haar dochter. Dit houdt ook in dat verzoekster de keuze heeft om haar dochter te beschermen en dit los van de plaats waar ze woont of verblijft, minstens toont ze niet aan dat dit niet het geval is. Zoals hoger gesteld maakt verzoeksters moeder niet aannemelijk dat zij -in zoverre noodzakelijk- in Djibouti de besnijdenis van verzoekster niet kan vermijden omwille van de persoonlijke druk van de echtgenoot en/of diens (stief)moeder, te meer nu in het district Djibouti een vijfde van de meisjes van 13 jaar niet besneden zijn noch enige verminking hebben ondergaan en verzoeksters moeder geen andere belemmeringen aanhaalt. Verzoekster weerlegt geenszins bovenstaande vaststellingen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

2.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.12. Verzoekster meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus en reikt geen andere elementen aan. Noch uit verzoeksters verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.13. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji*, <http://curia.europa.eu>). Bijgevolg moet de schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op de aard van de bestreden beslissing, niet afzonderlijk worden beoordeeld.

2.14. Er worden geen gegronde middelen aangehaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK